

Nr 146.

Av herr von Sneidern m. fl., om ökat anslag till uppehållande av svenska betes- och vallföreningens verksamhet.

Enär svenska betes- och vallföreningens ledare tidigare, i egenskap av statskonsulent, fullgjort förrättningarna på området för föreningens verksamhet på grund av förordnande från lantbruksstyrelsen och ersättning härför således utgått direkt från statskontoret, har före tiden för statförslaget, omfattande budgetåret 1926—1927, för föreningen i fråga hänsyn icke tagits till de kostnader, vilka varit förenade med hans rese- och traktamentsersättning.

På grund av Kungl. Maj:ts förslag och 1925 års riksdags beslut har nämnda förening fr. o. m. den 1 juli 1925 organiserats i enlighet med Sveriges utsädesförening och svenska mosskulturföreningen. I anslutning till vad som i statsverkspropositionen i tillämpliga delar förutsattes, för genomförande av nämnda organisation, har statskonsulenten i fröodling efter denna tid helt övergått till föreningen, varmed givetvis möjligheten för honom att genom statskontoret erhålla rese- och traktamentsersättning bortfaller.

Av denna anledning begärde också föreningens styrelse i framställning rörande understöd för nästkommande budgetår en ökning av föreningens anslag med 3,000 kronor, vilket belopp i statförslaget lika fördelades på posterna för upplysningsverksamhet, förrättningar samt försök och demonstrationsfält. Vid behandling inom lantbruksstyrelsen av berörda anslagsfråga företog styrelsen visserligen en reducering av det av föreningen i sin helhet begärda beloppet, 59,000 kr., till i runt tal 53,000 kr. Styrelsen ansåg likväl en ökning i föreningens anslag, i jämförelse med anslaget för budgetåret 1925—1926, av 3,600 kr. ofrånkomlig.

Departementschefen föreslår likväl i årets statsverksproposition, att samma understöd måtte utgå till svenska betes- och vallföreningen för budgetåret 1926—1927 som för föregående år endast med den skillnad, som motiveras av reglementsenligt tillkomna ålderstillägg och ett tidigare på privat väg hopsamlat belopp av 1,600 kr., vilket icke vidare ansågs möjligt att erhålla.

Därmed har den tidigare utgående rese- och traktamentsgottgörelsen för statskonsulenten helt indragits. Ersättning av dylikt slag från till föreningen i övrigt utgående anslag synes icke möjlig. Av statsverkspropositionen framgår nämligen, att de till grund för anslagsäskandet beräknade

utgiftsposterna för föreningen, frånsatt avlöningen till föreningens funktionärer, sammanlagt uppgå till 20,375 kr. Däri inberäknas utgifterna sålunda för föreningens hela verksamhet, innefattande även resekostnaderna för tre konsulenter, två ängsmästare och en laborator.

Om för föreningens tre konsulenter skola kunna beräknas samma rese- och traktamentsutgifter, som för mosskulturföreningens tre kulturingenjörer årligen utgå, och för föreningens två ängsmästare och laboratorn, vilken senare har att utföra botaniska ståndortsanteckningar på olika örter m. m., beräknas hälften därav, sammanlagt 15,000 kr., återstå alltså ej mera än 5,325 kr. Detta skall räcka till föreningens omfattande upplysningsverksamhet, innefattande tryckningskostnaden för årsskriften och anskaffandet av undervisningsmaterial, anordnandet av undervisningskurser ute i landet, föredrag, exkursioner, förrättningar, demonstrationsfält, varav 96 under 1925 anordnats, försöksverksamhet och avkastningskontroll, hyror, bränsle, lyse och övriga byråkostnader samt post och telefon m. m. Att under sådana förhållanden även föreståndarens resor skulle kunna ersättas av dessa medel, är givetvis icke tänkbart. Då kraven på upplysningsverksamhet i förevarande avseende måste anses betydande men resurserna härför äro så knappt tillmätta, att föreningen ingalunda kan till rese- och traktamentsersättning för sina konsulenter och ängsmästare använda motsvarande belopp, som exempelvis för hushållningssällskapens konsulenter och vandringensrättare i allmänhet visat sig erforderligt, synes icke heller en ytterligare inskränkning i härför tillgängliga medel hos föreningen vara välbetänkt.

Departementschefen har i sitt yttrande till statsverkspropositionen för 1925—1926 rörande svenska betes- och vallföreningens anslag anfört bl. a. följande: »Betydelsen för landets jordbruk av en rationellt bedriven betes- och vallkultur lär knappast kunna överskattas. Med hänsyn härtill, och då ifrågavarande förening såsom känt är nedlagt ett mycket förtjänstfullt arbete för betes- och vallkulturens främjande och härutinnan alltjämt utövar en synnerligen gagnande verksamhet, måste ett effektivt understöd-jande av föreningens verksamhet enligt min mening vara ett betydande allmänt intresse.»

Med instämmande häruti vilja motionärerna särskilt understryka vikten av att ett verkligt effektivt upplysningsarbete för den rationella betes- och vallkulturen kommer att bedrivas. Detta så mycket mera, som ingen annan odlingsgren för närvarande i sig synes innebära de möjligheter till för det allmänna ekonomiskt gynnsamma framsteg som denna. Det synes oss därför klart, att föreståndaren för svenska betes- och vallföreningen, som närmast har att leda utvecklingen på hithörande område, bör beredas möjlighet att företaga härför erforderliga resor såväl för planläggningar av åtgärder, inspektioner och förrättningar som även och ej mindre för upprätthållandet av den av honom tidigare bedrivna undervisningsverksam-

heten. En ökning av anslaget i dylikt syfte och för tillgodoseendet av oundgängliga behov i övrigt, i enlighet med lantbruksstyrelsens förslag, synes så mycket mera berättigat, som den i statsverkspropositionen till grund för Kungl. Maj:ts anslagsäskande åberopade utredningen rörande föreningens ställning tillkommit utan hänsyn till att en omläggning av sättet för gottgörelse åt föreståndaren för företagna resor erfordras i och med hans övergång till föreningen.

Bemärkas bör vidare, att den sålunda föreslagna ökningen i anslaget till svenska betes- och vallföreningen icke innebär någon stegring av statsverkets för samma ändamål hittills utgående utgifter.

I anledning av vad vi sålunda ovan anfört, få vi härmed hemställa,

att riksdagen för uppehållande av svenska betes- och vallföreningens verksamhet, i överensstämmelse med lantbruksstyrelsens förslag, ville anvisa för budgetåret 1926—1927 ett, i förhållande till det under punkt 79 i nionde huvudtiteln upptagna, med 3,600 kr. eller till 53,000 kr. förhöjt anslag.

Stockholm den 22 januari 1926.

Axel von Sneidern.

Jöns Pålsson.

Ernst Lundell.
